

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis, Commentariorum Libri LVIII

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Libidinis antidotum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Quid Plato? nonne Mosaicam secutus historiam ait Phædro dæmonem aliquem in ipso statim principio rebus humanis voluptatem immiscuisse: veluti oblectamentum aliquod non inconcinnum adulatori gravissimæ bestiæ, maximaque calamitati, natura inferuerit?

LIBIDINIS ANTIDOTUM. CAP. XXX.

Plin. lib. 28. cap. 4. Serpens à jejuni hominis sputo necatur.

Animadvertendum vero est naturam ostendisse nobis, jejuni hominis sputo Serpentem necari posse, ex quo tacite submonuit, Venereas voluptates libidinisque ardorem, jejunio idem extingui: nam hæc sine Cerere & Baccho, ut ait ille, omnino frigent. Et Matth. 9. adolescens ab impuro oppressus dæmone non nisi oratione & jejunio curari potest, ut Asertor noster admonuit. Et quoniam sunt quibus commentitium hoc videtur, asserit id Galenus *αξι negάστως* tertio: asserunt idem Alexander Aphrodisæus, author minimè contemptibilis, & Plinius, & plerique aliorum naturalium scriptores, qui rem ita tradunt: *Si saliva jejuni hominis in os, vel vulnus Scorpionis, vel Serpentis, vel alterius venenati animalis incidit, & ad interiora penetraverit, exitialem eius est.* quod & Lucretius his versibus tangit:

Lib. 4. de Nat. rer.

*Est itaque ut Serpens, hominis contacta salivâ
Disperit, ac sese mandendo conficit ipsa.*

Causam Philosophi perscrutantur, ajuntque fieri hoc ob magnam inter utrumque animal contrarietatem: Serpens siquidem frigida & sicca est corporatura, homo autem calida & humida, hinc alterum alterius visu tactuque exhorrescere, humanoque sputo tactum Anguem æquè fugere, ac frigidum in aquam incidisset: id si penetrarit in fauces, extingui. Quod vero ajunt pollere ad hoc jejuni hominis salivam, sciendum & ab jejunio quoque morsum esse pestilentem.

PETULANTIÆ FINIS. CAP. XXXI.

Plin. lib. 28. cap.

Neque ab simile est à sacris inventis, quod de Chimæra dicitur, cujus extrema pars in draconem defierit. Amorem enim lascivum per signentum illud significari tradunt authores optimi, cujus finis quinam alius esse potest, nisi voluptuosa præcitas? quæ tamen, ut ex voto facta transiit, æque omnia sint venenum demum internecina animi exulceratione relinquit, quæ latius in Leone ubi de Chimæra agitur, sunt explicata, ubi & quid super hoc Hesiodi interpretes asserunt, addidimus. Talis dubio procul Serpens incautam Eurydicem affixisse fingitur à Pœtis.

VOLOPTAS MATURE EXTINCTA. CAP. XXXII.

Serpens ætalia amans puella.

Herculem vero, quem vetustas illa pro virtutum omnium tam animi, quam corporis idea proposuit, Angues etiamnum in cunabulis elisisse canunt: quippe eum innuentes, qui ad magna præclaraque negotia sit natus, debere, vel à teneris unguiculis extinguere voluptates. Merito igitur insigne facinus hoc utili omnibus exemplo futurum, tot in marmoribus sculptum videas, atque in numis etiam, cujusmodi ille est, cujus altera facies inscriptionem habet ΚΡΟΘΩΝΙ. Literæ vero reliquæ in numo quem attrectavimus, detritæ sunt. Quod si qui figuram hujusmodi autumant institutam, ut fortitudinem, incolumitatem, ac membrorum robur, quo Crotoniæ vulgo præditi credebantur, Herculi commendarent, non laboro: quippe qui non ignorem bonæ valetudinis laudæ, scriptorum omnium consensu, Crotoniæ attributam, adeo ut in uno certamine Olimpico septem viri, qui reliquos virtute præcellerant, pariter Crotoniæ omnes sint reperti, quod latius apud Strabonem libro Geographiæ sexto. Unde etiam dictum illud emanarit, *κρότωνος ὀυγιάστρον*. Deq; optima valetudine Plautus ait pugilicæ, atque athleticæ: nam membra fortia vegetaque magis omnino ea sunt, quæ minus sese voluptatibus & nequitia dederunt. Sed ut ad Anguæ revertamur, ne adeo mirum sit eum voluptatis & libidinis habere significatum, legimus apud Plutarchum eos puellarum amafios aliquando deprehensos esse, omniaque amoris & nequitia signa præbuisse veluti is, qui Actonliæ cujusdam amore captus, noctu eam adire suetus, puellæ corpori circumfusus, hac atque illac illabens, illam numquam neque ultrò, neque invitus lædebat, opportuneque sub diluculum recodebat. quod cum ii, quibus puella curæ fuerat, intellexissent, eam alio migrare compulerunt: Serpens per triduum

